

Saturs

Priekšvārds	7
Pirmā nodaļa. CEĻA SĀKUMĀ	15
Otrā nodaļa. ATCELTAIS KĀPIENS	83
Trešā nodaļa. AUGŠUP!	119
Ceturtā nodaļa. ATPŪTA	171
Piektā nodaļa. KOMUNISMS?	205
Sestā nodaļa. LEJUP	267
Pēcvārds	295

Priekšvārds

Divas reizes nepilnu divu mēnešu laikā atrasties par mata tiesu no nāves. Divas robežsituācijas, pat neskaitot tās, kas pārpūles nogurumā palika nepamanītas, – vai tas nav mazliet par traku? Kāpt kalnos – kā vārdā, kāpēc? Kam tas viss?

Dzīve ir tik skaista un tik trausla vienlaikus. Tur augšā, Augstā Pamira kalnos, uz šķietami nerasniedzamajām, skarbu vēju nežēlīgi slīpētajām, stindzinošā aukstumā un saules radiācijā rūdītajām ledus un klinšu smailēm nav nekāda taustāma ieguvuma. Vien retais ir spējis no tur gūtās pieredzes vairot jebkāda veida kapitālu. Par šīm mežonīgā piepūlē pavadītajām stundām, kurās riskēts ar dzīvību, algu neviens nemaksā – un patiesībā runa nav par stundām, drīzāk dienām, nedēļām, mēnešiem. Vēl vairāk – lielākā daļa sabiedrības šo aizrautīgo esības apliecināšanu ne saprot, ne novērtē. Ja saki, ka kalnos kāpšana tev patīk vairāk par visu pasaulē, jo dažādās pasaules malās var gūt daudzveidīgu un ārkārtīgi atšķirīgu pieredzi, ka mīli izvēles brīvību un kalnu skarbi atklāto tiešumu, sapratne nevaicājas. Tev pārmet, ka tu velti šķied laiku, izrādies, piesārņo mazskarto dabu vai pat nelietderīgi tērē to, ko varētu izmantot krietni jēdzīgāk, “sabiedrības labā”. Tad kāpēc ik pa laikam sevi tā mocīt, novest savu esību un apziņu līdz stāvoklim “ja palikšu dzīvs – nekad vairs!”?

Motivācija nav saistīta ne ar vēlmi “spēt paskatīties ārpus rāmja” vai “iziet ārpus komforta zonas”, ne ar domu, ka “robežas ir tāpēc, lai tās pārkāptu”. Kalni nav sporta stadions ar skatītāju pilnām tribīnēm. Te nav reitinga tabulu un olimpisko čempionātu, nav televīzijas un sociālo tīklu tiešraižu, nav azartisku komentētāju, kuru balss intonācijā varētu nojaust šī brīža milzīgo nozīmi pasaules sportā. Patiesībā te nav pat nu jau tik pierastā mobilo sakaru pārklājuma, kas ļautu ik pa brīdim publicēt skais-tus mazstāstiņus un krāšņbildītes par prieku sociālo tīklu seko-tājiem. Vai balansēšana uz naža asmens ir tā vērtā? Sasniegtās virsotnes it kā “starp citu” tiek pieminētas vien ar pāris sīkrak-stiņiem mediju ziņās. Labi, varbūt kādā glancētā žurnālā parādās mazliet garāks raksts ar dažām bildēm – nu tā, daudzveidībai, lai atšķaidītu sabiedrībai svarīgo un būtisko ar kaut ko “iz dīvainīšu dzīves”... Jāpiekrīt – tas tiešām ir dīvaini un nemoderni: atkal un atkal likt uz spēles savu dzīvību, pieļaujot, ka neviens par to var arī neuzzināt...

Lai vai kā, šī dzīve ar visu tās sarežģītību un bīstamību ir krāšņs brīnums. Ceram, ka grāmatā atklātais stāsts ļaus jums ieraudzīt vienu no pasaules nomaļajiem nostūriem tādu, kādu to redzējām mēs. To cilvēku pieredze, kuri, apņēmīgi īstenojot savus sapņus, nonāk vietā, par kuru neskaitāmi citi neuzdrošinās pat domāt (kur nu vēl uz turieni doties!), ir būtisks atbalsts tiem nedaudzajiem, kuros vēl aizvien mājā piedzīvojumus alkstošais un izzināt kārais pasaules iepazīnēja gars. Lai šī grāmata ir kā veltījums un iedvesmas avots jums visiem!